

прахъ Звѣнци звѣнци и дѣдо тича подиръ звѣнцитъ, тичать слѣдъ него и селянитѣ и викатъ — хеей, беей! . . . тича дѣдо, и ха да стигне звѣнцитъ, спѣва се въ една купчина жѣлти копчета, копчетата се прѣскатъ и почватъ да дрѣнчатъ и се смѣятъ . . . Стрѣсва се дѣдо Петко, събужда се, зора едва-едва се сипва, а около него по полето цѣло стадо овни, дрѣнчатъ съ звѣнцитъ и блѣятъ. Стана старецътъ, нарами торбица, прѣкрѣсти се и слѣдъ малко потѣна въ спящитѣ още улици на грамадния градъ. Видѣ той едно кафене отворено, слугата по чехли полива съ ибрикъ и подмита прѣдъ вратата, между кѣошка, на който бѣха насѣдали вече нѣколко ранобудни старци — турци. Отби се и дѣдо Петко: „Сабахъ-хаиръ-олсунъ!“ — Аллахъ — разж-олсунъ!“ — отговарятъ старцитѣ и сторватъ мѣсто за нашия пжтникъ. Отъ дума на дума разприказватъ се, разпитватъ го откъдѣ е, защо е дошелъ. Дѣдо Петко имъ разправя, че е дошелъ при сина си, който е наредъ съ консула въ еди-кое си консулато. Турцитѣ го похвалватъ, че е отхранилъ таквози чедо и му поржчватъ кафе. Изпива дѣдо кафето, изпушва лула тютюнъ, даватъ му турцитѣ едно момче да го доведе чакъ до консулатото. . . .

Дѣдо Петко влѣзе въ консулатото. Гавазинътъ го погледна отвисоко, но сетнѣ се смекчи, като му каза старецътъ, че е баща на Бѣлокровски.

— Той спи още, дѣдо, ще почакашъ единъ часъ — каза му гавазинътъ, бѣлгаринъ, и го въведе въ станцата на вратарина, дѣто го гостиха съ чай.

— Ами защо спи още, нали съмна отдавна? Да не е нѣщо боленъ? — пита съ стѣгнато сърдце старецътъ.